

Flores

Kalare

III. Letnik

Trst. gimnazij.

II. Semestru.

Novo leto.

1.

Ko kap rose ugrijani-a
Od nebeskog sunca zgina,
Tak i prvog dana ~~dan~~
^{Dani}
Tvoje intelektualne godine
Tam u xaboravi more
Nepovratni u ponore.

2.

Ponosom svak obariva
Se na uspjeh svoga rada.
Svakom u srce prodica
Boljeg još uspjeha nada,
I si želi novu sreću
U svakomu poduzeću.

3.

Novo leto i nam šilja
Brato, nove sile, moći,
Kojim ćemo mi do cilja
Najšeg ljudjenoga doći.
Svak u vrtu nek njeguje
"Lijepo" svoje i posluje!

Rodoljub. A. Kalare

gna m nataharici in tamu kaj prinese čital beležavisa.

"Ti Franči pa si gotovo vedel kaj intendantnega, kaj ne?"

"Oh! jedva sem te pričakoval, da ti povem novico."

"Vsi, tista gospodična, ki je bila varčevna s tistim gospodom, bogva kako se je piše; neki pravijo da je studiral na Dunaju celih iteri let in da je zelo učen. Pa, saj ga poznaj sam. Holihokrat si ga videl po cesti se sprehajati, solto brause in ona gospodična."

"Resnično Ti povem, čisto sem ga ravnadi varadi te neče.....
Kaj čit ilovek. bra ienike nimu vreck urice."

"O ti, iment", si se vopet varčel braširi to gola, da se čovlji krejji; pa hoče da jih poslušam ja....."

"Nihar se ne jeni Tonče, le potipi vse pride pošasi."

"A - sedaj se spominjam, ti si velik sovražnik ienih. Čisto si mi govoril, da babo je vrag....."

"Pa pustivo, ! - - - -"

"Poslušaj Tonče, ravnadi sem ga radi tiščakov, ki so ga ča, kali ne pa radi dehteta....."

"Kaj ne Tonče, fejt dehteta, samo malo preveč koščen obra. A da se ti malo popravi, namreč, da se malo udebeli, to bi bila rošica rumena - a pardom - rudiča."

"Kaj ne Tonče, danes um pa prav pamično nadahrijem."

"E molči, molči! Če mi ne veš ničesar drugoga povedati pa idem."

"Kakavostuj!""

"Potipi, potipi!"

"Vse ti povem, se čikaj, da ga vopet potegnem in poširch.""
In ta je bil dolg....."

"Ker si tako vstopen, pa ti hitro povem bra vsakega intev. menca, kaj se je p ipetilo gospici Heleni."

"Vsi omca je bila varčevna s tistim gospodom, in letos se je imela slaviti poroka."

"Kaj meni ta nare - prečis ga Tonče, is veš kaj novega, da, is ne, pa molči....."

"Ti si pa ravno nemesen danes....."

"Sedaj pa vse nakratki, ti pa le dobro poširchaj, kar ti povem, gotovo ti bo ugajalo se b."

"Zadnjikrat, ko se je poslovil od Heleni, je bil tako tih, le njega se ustnice so oblicale na njenih....."

Potem se nekaj utrojnja v rokah, in hibernon je plavalu kakor gonci: ku po benicanskih ulicah, hi ne pustila seloj mor... ega slediti.....

Od tega časa ji je pisal bolj po redko, stâ na radnje celo nič si, tako da ga je opomnila nekaj ne piš nič....

„Vzglej, novica se je zelo urvala.....“ Kirovi so mi pravili, da je dobila pismo, ne in parpioniranega papirja, z slednjimi besedami:

Lestila gospodična!

Oprostite mi se predvsem, da vam kar naravnost pišam. Mo ljubim Vasovi in najboljše je, da se tega najjina ves; kajti to bode gotovo koristilo vam in meni. Vsi gotovo ne bi bili srečni v menoj.

Prosim, pišite mi, da mi oprostite ves.

S poudarom

Franz

Takoj je padla Helena v omotici na tla, ko je prečitala to vestico. Zonela so ji nehamn vane.....

A tudi Tonič se je prijel za glavo ter se stresel po vse strani, tu.

Enako pismo je dobil si on nekdoj oči Helene.

Franzi pa je nadaljeval. — Pomnilu je prišlo gospa v sobo in ko najde svojo nič pri roji na tleh bejati, steča vsa narburjena iz sobe, a se povrne takoj a, ra njo pridete iz dve hrački in dekla.

Takoj je odprta Helena oči. Mati jo je hotela drgati v mokruino: udariti, nato so jo ponesli v posteljo. Ko jo pa vstigne, ji, ravno pismo iz njenega krila in ga hitro pobere hčerka Miki, hi ga takoj prečita. Ta oga postea v bledim in upratim licem matri, hi je jedva sofla od samega strahu in jesa.....

Na stoni je bil ura ednajst....

Tonič se je poslovil od svojega sopirca ter prakti navadli pravo in pfo stinil roko Francetu, — bil je vesel.

Najrajše bi objel Franceta, hi mu je pinesel tako veljavno novico, a toliko pameten je bil vedno se.

Potoma pa se je hudomušno smijal in grohotal, da so se golobi budili ter mu pomagali s svojim bas glasom....

sko tišino tihe, črne noči.

Prav Ti je!

Janesovini - jutri tebi! - - - - -

- Si si iskala, a si tudi došla - -

gorcnil je ohroma. Njegova plavčasta glava pa je delala v blestem
vrtu lunine svetlobe, vendar lunin svetloba ni imela nobene
moči.

Škoda ga je, vendar od tak spanca in sibirsk je se svojim
kreativnim jurtom nahajj pramoški svet: Kim rina, qui
rina k. stunir!

Polno pa je ropanj volca. Škoda ipranje pa se je prišel
dolg, blede lunin svetloba - - - - -

Na sledi je sledila ropanj k. stunir, kajti Francos je se del mimo
njegovga sveta, a on je z mi ropanj.

Ura je b. la dva - - - - -

Toni pa je ispricial v velikih holobanjih stin in svet; to se se
kroiti polagoma od prestelje proti stopni. Vdroni roki pa je
elegantra svetloba papet z nevincem rina cigarete - - - - -

Jutrnike sličice.

J. Še. Litoš. (Kustavak)

U krasno doba noči probudih se, ustadoh misliti
da se dan, što je svoje tila mjesečina. Škoda svet, kad tam
ti bi je jedva jedarajst. Škoda misliti, što da učinim. -
Da, da bi spomenus, da legnem! jedva za jedan sat palo
mi na um, da sada ne mogu nikamo.

Škadovoljan sam sobom, kar volim se jenera, le
sajini tako k. stunir, da me se jutro morade zvali
dugo z drugo - - - - - drug.

Lijeno se - - - - -, naučim na se odijecu, popijam
nečim ispioga - što, nextram - te se oprostih lakonično
mojih domačih. Odozmo - -

Još sanen uputih se s drugom pramo selu Grašič
du. Bijaiš ljepo, hladno letno jutro. Plićice počese
šuborati svoju staru pjernu, veselu ili jadovanku.

Čajegod čuo si zvuk spona kojega govoda, a ur to ka-
kvo starinsku narodnu pastirsku, tako n. pr. „Zaspal
Pave“ ili „One dvi narance“ i. t. d., i. t. d. uvijek sa
prijevom „Oj ja nina ninena.“

Za časak svane na obzorju sunce, te protjera
svojim svijetlim okom celu majku noću.

Divna li bijaše slika izlazećeg sunca! Hladan
vjetrić radiše od istoka. Popostane malko, te kao da
će napeti svoje radnje sile još jednom to bož radu
pa... pa prestane posvema.

Čeven se pokaže rub na obzoru. Zagledasmo se u
tu divnu sliku izlazećeg sunca. Oko nas pjev slav-
lja, domorodna pjesma pastira, za nama uzmače br-
zim korakom neprijatni mrak a pred nama javlja
se njegov poljeditelj. Čeven rub postane klatnim. Čči
se pokazuju prvi traci, sa ustupi se i za čas viditi
čet sunce. Mili svoj obraz počelo je većina karati. Sva-
ki bez sumnje mora karati, nij ljepšeg na svijetu od
izlazećeg sunca. Ma da slika traje ne samo četvet sa-
ta, već cio božji danak, no biš se ga nagledao do
mile volje. Kao prikovan popostanest nehotice. Nek
bi na priroda se smije hvaleći svoga tvorca.

Kao što po noći milij - i i milijuni svjetlica na
nebeskor. K. t. j., ruku sada na zemlji one neiz-
brujne ljepote jutrenje rose, koja na cvijeću sjedi.

Jače zapjevaju plućice hvalospjev svemogućernu,
glasnije raori pastirska pjesma, a ono četveronožno,
dobro poznato rvinče ragmi iz svog vijaškog grla,
da se stresaju beda i doline.

Pogledaš li nixe u dolinu, možeš opaziti ljep-
nir kosara. I oni popostanu kod izlazećeg sunca.

Švaki sebi najbliže stojićega, da svojim ravnja.

Izpod brda razprostira se pred tobom lijep vinograd, u komu veći marljiv seljak škropi. Drugi opet kopa, treći žanje i. t. d. Kamo god svrneš svoje oko, svuda milina.

Izri na brdaicu stoji selo. Kao kad... toor rida oda je rus voj, tim. Nehotice pomisliš na riječi istarskog prvika: „Tuž tam stoji ubav... inak istarskog hrva ta.“ Ali kamo to! Ja sam htio nešto drugo spomenuti: t. j. o vinogradu.

Ta riječ vinograd čarobno djeluje na mladoga čovjeka, kao što je djak. S. ovdje počelo je meknuti, pa ako bi tako nemarno mimo njega prošao i da ga ne bi taknuo! Ta to je nemoguće. Makar da ga čuva cijela vojska, a kamo li kad možeš bez straha ući. Ali ukrasti nismo htjeli. Zametnemo razgovor sa bližnjem vinogradarom. Uglavnom nam odgovori na naš pozdrav.

Ponudi nam gročnja, i stane dalje govoriti... dugo, dugo.

„A vrhu toga plaćila“, tako govorise, „a ti magare uzmi, dok ponaraste trava.“ Dugo vremena bebjasi naprijed, a mi smo parili veći na gročnje nego na njegovu riječi. Do mile volje smo si ga prihvatili.

Iskrijenimo još par riječi s tim dobrotudnim vinogradarom, zahvalismo se lijepo te odosmo. On nas isprati do ceste; još jednom nas pozdravi i stide.

A mi put pod noge, pa ajde. Moj drug ravnja. Ja ga popratim svojim plasom, ali moje odjavo uho nije ni malo slazalo.

22

J hodasmo dalje..... a čitatelji se dopustiti, o
taj put svedje, postanem.

(Slijedi.)

Prvi izvještaj.

I.

Kaj mari bogotina,
če reče glava mi,
da le njegovo ima,
kaj si želi sreci?

Kaj njemu bolcine,
kaj je kipi teinik?
Ha, ha, kaj on ne stek
a oni je hrota

II.

Na hornem levisu v bolstih se svijca
udova in hčerka kraj nje pa umreže,
a v dobro rakujeni sobi na hornu
bogatac vpravlja denar in pravniki.

Tekomil.

In kdaj, če ne sedaj?

Da veselo mi zapelo
vendar enkrat bi sreci!
Oh le izjje bi v veselje
slaboko spremenite se!

Pa ni možno sreci teinno
da veselo pelo bi,
ko sladkosti je v mladosti
svoji, skusilo se ni!

Kiriboj.



3
V luči v temi.

Spisal Maksim Petkovič.

Dalje.

Dva gimnazijska razreda sem dovršil jedva, ali tretji, ta tretji razred, tu ni šlo več in koncem drugega škofova sem dobil lepik dogov v pričevanju. T istem razredu ropet se, hoteli pa nim hotel, zato sem moral ostati doma, davi nuad. Delati svoda nisem bil vajen, le dobro izveti, in geda „dolce far niente“ sem se divjal — vestno.

„Oče pa tega nikakor ni mogel kpeti. Tudi starejši brat me je sovražil in mi rakavljat, ker je pri moral delati, a jaz sem se le klatil, le kadar je bil ras kosila ali večerje, in kadar je bil trebuh pra, ren, sem se našel doma, da sem prijel za šlico in skledo, doim si je moral brat Albert truditi in mu, žiti ves dan in tudi za mome — klatera in ničred, neka. Naposled sem bil tudi jaz sit takega življenja in postopanja, pa kam sem hotel? — Za delo nisem bil, za druge službe nisem imel dovolj študij. Sel sem to, rej v vojake za prostovolca, ter prebil tri leta v tem stanu in mnogokrat tudi v — veigak

„V vojakih sem se marsikaj naučil, cesar že prej nisem znal; svoda ničesar dobrega. Posebno rad sem pa kvartal s svojimi tovariši; to pa me je spr, vilo na kriva pota; to mi je ogranilo nce, to je kri, vo, da danes tukaj ležim daleč od svojih starišev. Od dne do dne sem postajal vedno strastnejši in hujši igralcu, raigral bi še najpo, če bi bilo treba.“

III.

„Lásko lásko, ty sladký klame!“

J. Kollár.

„Ko sem dovršil vojaška leta, sem sklenil, da poprosim očeta, naj mi postavi kakšno tordko, da

bi se živil, ker doma nisem hotel ostati; kajti mati mi je
že umrla in vsi drugi ljudje so bili sedaj v hiši

„Ker je privolil takoj v to ter postavil prodajalno
v mestu N. . . . Početkoma mi je šlo dobro, imel sem mnogo
go posla, tako da sem moral imeti pomagajca. Takrat sem
na vse in skoraj bi se stegnilo poboljšati moje dohodanje žir,
ljinje, ali stare navade se vendar nisem mogel otresti. Tane,
— Jti sem začel svoje delo in svoje imetje. Prebil sem vse
dneve v družbi pri korarcu in šampanjer klival vedno v su,
ko golo. Kamesto da bi šel spat, sem se potepal in iz,
gubljal vse noči v, krokanju,“ ko sem pa proti jutru pri,
šel domov, nisem šel v prodajalnico pogledat, ampak
spravil sem se v posteljo, in ko sem se prebudil za n,
kaj ur, tedaj je že ob roletah solnce pošiljalo svoje vroče
in wetle žarke v hladno spalnico, in gledal sem prah
v solnem žarku se sukati, potem sem pa segnil z obema
rokama v glavo, kajti zelo me je težalo. Solnini žarki so,
pa vedno krajši postajali, in ko je prišla služkinja v
sobo in privzdignila rolete, je stalo solnce že visoko na ne,
bu in kmalu sem vošlo bučenje v vana bim, bam, bim,
bom iz bližnjega stolpa, narnanjaje poldan, tedaj sem
hitro skočil iz postelje k oknu ter pogledal doli na množ,
žico na ulici, ki je razkritih glav poborno moleča stvar,
nikr in račtelja človeštva hitela iz dela k kosilu. Ško,
raj jeno sem gledal pobornega delavca, nasprotno pa
se veselil hudobno v neu, če sem uparil kakiga go,
poda v cilindru in praku mimo idočega, kateri pa svo,
d. v. ni šlišal milega vabljenja spoldanskiga.

— Ta je vendar pameten. sem si dejal hudomuš?

— Tako se godi v modernem svetu. Danes se ti vse
laska in klini, jutri pa te ne porna več. Dokler klije sreča,
tedaj ima človek mnogo prijateljev, a kadar zabude spota,
kadar ga doleti nesreča, tedaj ni več nobenega —

„Premoženje vse je šlo rakovo poč. Od dne do dne
je bilo vedno manj blaga v prodajalnici; ven je šlo vedno,
a noter nikdar; bil sem namreč že rado lačen. Nisem vedel,
aj naj poinem. Domov nisem hotel, ker se nisem hotel

kрупno oko na zemlju, da ni je moguće podноситi
vrućine, akoprem je već jesen.

Tada name Ivan iz njeke torbe hljeb pšeničnog
kruha. Veoma dobrim tekom pojedje svaki od njih
polovicu.

„I tako zvane barile“) potegnu obojica par puta istar-
skog terana, i to je bio njihov objed. U kratko stidje
do nekog kaha, gdje se volovi napiju. Onda nastave
putovanje -----

„Ić su blizu Kanfanara, Ivan pogleda pro-
ti suncu i kaže svojoj kćerci: „Mare, morati ćemo
prespavati u Kanfanaru, jer se sunce već naginje
na zapad.“

„Bolje je,“ odgovori mu Mara, „da idemo napried
jošte, jer inače doći ćemo sutra prekasno u Pulj.“

„Dakle napried,“ reče Ivan.

Ali sigurno nebi karao to Ivan, ako bi znao,
koja će ga nesreća još danas zadesiti na putovanju.
On poslušao svoju dobru Maru pa, zadovoljeć njezine
volje, ide napried.

III.

Nebo je caklo. Žvjerde veselo trepte. Mjesec iskolacio
svježe tamne oči, pa obujnio svojim traciama cielu oku-
licu, pokrivenu gustim gajem. Sve je tiho. Ni otkud ne
piti niti baharak.

Daleko pred sobom razgledaju u šumi svjetlost
u neknoj kući.

„Ondje ćemo moći prespavati,“ reče Mara.

(Nastavit će se.)

Poučta od drva, iz koje piju istarski kmetovi.